CHƯƠNG 2326

Thần Hoàng bị bắt

Vị Thần Hoàng kia khẽ đưa tay, gạt thần khí của bốn người ra, nói: “Bản hoàng hỏi cho rõ trước đã!”

Hắn nhìn Hạ Nhân: “Ngươi là ai?”

Hạ Nhân nói: “Đạo hiệu của ta là Thái Hư, ngươi có thể gọi ta là Thái Hư đạo nhân…”

“Giao nàng ta ra đây… Ngươi biết ta đang tìm ai!” Thần Hoàng nhìn chằm chằm Hạ Nhân.

Hạ Nhân cười lắc đầu: “Tiền bối… Ta đang yên ổn tu luyện ở nhà, ngài lại mở đại đạo không gian đến tận nhà ta, ngài bảo ta giao ai ra đây?”

“Ta không hiểu ngươi đang nói gì.”

“Hô…” Người đàn ông hít sâu một hơi, nói: “Ta chỉ cho ngươi thời gian ba nhịp thở!”

“Trong vòng ba nhịp thở, giao người ra đây cho ta!”

Hạ Nhân biết, tên này chắc chắn không dám ra tay trong Thánh Đan thành, thủ đoạn có thể công kích e rằng cũng chỉ có thần niệm mà thôi.

Sau ba nhịp thở, trong thức hải đối phương lập tức bay vụt ra một thanh phi đao thần niệm, hung hăng chém về phía thức hải của Hạ Nhân.

Bởi vì thần niệm của Hạ Nhân đã sớm ký thác trên viên Hồng Mông Thiên Châu kia.

Thần niệm của Hạ Nhân căn bản sẽ không chịu bất kỳ tổn thương nào!

“Hử?” Người đàn ông kia cau mày, vù vù vù... lại có thêm ba đòn công kích thần niệm đánh tới.

“Tiền bối... Không thể như vậy được!” Nhân viên tuần duy nói với Thần Hoàng: “Trong thành cấm mọi hình thức giao đấu!”

“Bây giờ, lập tức, ngay tức khắc, tiền bối phải đi cùng chúng ta một chuyến!”

“Đương nhiên, chúng ta chắc chắn không phải đối thủ của tiền bối. Nếu tiền bối định ra tay với chúng ta thì tùy tiền bối!”

“Nhưng dù thế nào đi nữa, kết quả của tiền bối vẫn như nhau, đó là đi theo chúng ta đến phủ thành chủ nhận phạt!”

“Bây giờ đi thì mọi chuyện còn dễ nói. Nếu chậm thêm chút nữa, đợi cao tầng của Vấn Đỉnh Thần Quốc tới, tiền bối sẽ càng thêm phiền phức, hình phạt phải chịu cũng sẽ nặng hơn!”

Thần Hoàng cũng cau mày, nhìn Hạ Nhân nói: “Nhưng ân oán giữa ta và tên nhóc này vẫn chưa giải quyết xong!”

“Chuyện này không thành vấn đề!” Nhân viên tuần duy nói: “Hắn là chủ cửa hàng ở đây, nhất thời không chạy đi đâu được. Tiền bối cứ đến đó nhận phạt xong rồi quay lại tìm hắn, hắn cũng đâu có chạy mất!”

“Hừ...” Người đàn ông nhìn Hạ Nhân, lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó đưa tay ra nói: “Nhóc con... Một chưởng của ta có thể đánh chết ngươi!”

“Hơn nữa, sau khi đánh chết ngươi, ta cũng không cần chết!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Ta không tin... Có điều, người ngươi muốn tìm quả thực đang ở chỗ ta!”

Bây giờ nói thêm lời vô ích cũng chẳng tác dụng, không thừa nhận cũng không được.

Giở trò vô lại không thể giải quyết vấn đề.

Hạ Nhân dứt khoát thẳng thắn thừa nhận: “Nhưng... ta lại không thể giao nàng ấy cho ngươi!”

“Thế này đi, hiện giờ nàng ấy đã bị ta thu vào tiểu thế giới...”

“Nếu ngươi muốn tìm nàng ấy, ta có thể đưa ngươi vào tiểu thế giới tìm nàng ấy!”

“Ngươi cứ cân nhắc đi!” Hạ Nhân cười tươi nhìn vị Thần Hoàng kia.

Thần Hoàng hừ lạnh một tiếng, nói: “Bản tọa sẽ quay lại!”

Thần Hoàng đi theo bốn nhân viên tuần duy rời khỏi đạo tràng của Hạ Nhân, đến phủ thành chủ.

Theo tình hình thông thường, kẻ nào vi phạm nghiêm trọng quy định của Thánh Đan thành, cưỡng ép mở thông đạo hư không, bất kể là Thần Hoàng hay ai khác, đều sẽ phải chịu trừng phạt.

Còn bị giam bao nhiêu năm thì không ai biết được.

Bởi vì hiện giờ tuy hắn chưa phải Thần Vương, nhưng tu sĩ Thần Hoàng cảnh quả thực cũng chẳng làm gì được hắn. Ông đây có thể xuyên không lao đi, thần niệm lại ký thác trên Hồng Mông Thiên Châu, ngươi là Thần Hoàng cảnh thì làm gì được ta?

Hơn nữa, nhà họ Bồ các ngươi chẳng lẽ không có điểm yếu hay tử huyệt sao?

Chọc điên ta, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lão tổ cô độc không người chống lưng.

Sau khi vị Thần Hoàng kia rời đi, Hạ Nhân lại phất tay, thả Vũ Tư ra khỏi không gian Hồng Mông.

“Công tử...” Nàng hơi lo lắng hỏi: “Mọi chuyện thế nào rồi?”

Hạ Nhân vỗ vai nàng, nói: “Yên tâm đi, không sao rồi…”

“Vị Thần Hoàng kia đã đến, nhưng lại bị người của phủ thành chủ bắt đi rồi, ha ha ha… Trong thời gian ngắn, hắn đừng hòng ra được!”

“Ngươi cứ tiếp tục làm việc trong cửa hàng!”

Chẳng bao lâu sau, khoảng một canh giờ, lại có nhân viên tuần tra duy trì trật tự đến cửa hàng của Hạ Nhân.

“Thái Hư tiền bối!” Người đó nói: “Ta đến báo cho ngài một tiếng… Tên đã xung đột với ngài trước đó bị người của phủ thành chủ giam giữ rồi!”

Hạ Nhân mừng rỡ hỏi: “Bị giam bao lâu?”

Người đó nói: “Tên này có thái độ rất tệ, bị phán giam một nguyên, ha ha ha…”

“Tiền bối yên tâm, ít nhất trong vòng một nguyên, hắn không thể ra ngoài!”

Hạ Nhân lại hỏi: “Vị Thần Hoàng này đến từ… khụ khụ khụ… là người ở nơi nào, vì sao đột nhiên xuất hiện trong sân nhà ta?”

Hạ Nhân suýt nữa đã nói ra nhà họ Bồ, may mà phản ứng nhanh, kịp thời dừng lại.

“Ồ…” Nhân viên tuần duy nói: “Tiểu nhân không biết chuyện này… Ha ha ha…”

“Thái Hư tiền bối, lần này ngoài việc đến báo tin cho ngài, tiểu nhân còn có một thỉnh cầu hơi quá đáng!”

“Ồ?” Hạ Nhân nói: “Ngươi cứ nói đi?”

Nhân viên tuần duy nói: “Tiểu nhân rất lấy làm lạ. Khi trước vị Thần Hoàng đại nhân kia liên tục phát động bốn lần công kích thần niệm lên ngài, vì sao ngài lại không hề bị thương, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng?”

Hắn đầy vẻ nghi hoặc nhìn Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Ngươi có biết trên đời này có một chủng tộc đặc biệt tên là Vu Thần tộc không?”

“Bản tọa đến từ Vu tộc. Vu tộc không có thần niệm, cũng không có thần hồn, cho nên sẽ không bị công kích thần niệm làm bị thương!”

“Ta nói như vậy, ngươi hiểu chưa?”

“Ồ… Hiểu rồi, hiểu rồi… Chuyện về Vu tộc, vãn bối cũng từng nghe nói đôi chút, nhưng…” Nhân viên tuần duy nhìn Hạ Nhân, tiếp tục hỏi: “Vậy… nghe đồn Vu tộc đều không có thần cách, vì sao giữa trán tiền bối vẫn có thần cách lấp lánh?”

Hạ Nhân thản nhiên nói: “Ngươi xem… Ngươi nói là mình hiểu, thật ra vẫn chỉ biết một nửa!”

“Phần lớn Vu tộc đều không có thần cách, nhưng lại có một bộ lạc vô cùng đặc biệt, tên là bộ lạc Cửu Phượng!”

“Vu Thần của bộ lạc Cửu Phượng có thần cách!”

“Nhưng...” Nhân viên tuần duy nói: “Vậy cũng không đúng... Tiền bối là thần đan sư lục phẩm, không có thần niệm thì ngài luyện đan bằng cách nào?”

“Hơn nữa, ta nghe nói bộ lạc Cửu Phượng của Vu tộc có thần cách, nhưng bọn họ cũng đồng thời có thần hồn mà!”

Vấn đề này lập tức rơi vào ngõ cụt, không thể giải đáp.

Hạ Nhân căn bản không cách nào tự bào chữa.

Hắn cười ha ha một tiếng, đưa tay vỗ hai cái lên lưng nhân viên tuần duy, nói: “Trên đời này có rất nhiều đạo lý không phải là những đạo lý mà ngươi suy đoán. Rất nhiều chuyện ngươi nghe được cũng chưa chắc đã là sự thật!”

“Đây là thế giới thuộc về những người dũng cảm.”

“Những người dũng cảm, dám khám phá, sẽ là người đầu tiên biết được chân tướng!”

“Tiểu hữu, tu vi hiện giờ của ngươi còn nông, kiến thức và trải nghiệm cũng chưa đủ. Đợi đến khi ngươi đạt Thần Vương cảnh hoặc Thần Hoàng cảnh, một số vấn đề sẽ tự nhiên được giải quyết!”

“Không cần ta trả lời, tự ngươi sẽ hiểu!”

Nhân viên tuần duy kinh ngạc nhìn Hạ Nhân: “Chuyện... chuyện này là thật sao, tiền bối?”

“Đúng vậy!” Hạ Nhân xòe tay, nói: “Tất cả nhân quả chỉ vì một điều: tu vi!”

“Tu vi của ngươi quá thấp, đó chính là nguồn gốc khiến mọi chuyện trở nên chướng ngại. Cái gọi là một chiếc lá che mắt, đại khái chính là như vậy!”

“Thì ra là thế!” Nhân viên tuần duy lập tức kích động, nói: “Đa tạ tiền bối chỉ điểm, ta đi ngay đây!”

“Vẫn phải đi du ngoạn nhiều hơn, không làm tuần duy nữa cũng được...”

CHƯƠNG 2327

Thần Hoàng ra tay

Sau khi đuổi người này đi, Hạ Nhân không tiếp tục bế quan nữa mà đi đến cửa hàng phía trước.

Hắn ngồi trên ghế phía sau quầy hàng, lấy Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh ra, lặng lẽ tụng đọc.

Chỉ cần tu luyện tâm lực đến một mức độ nhất định, hắn có thể tu luyện thần thông 【Điểm Giáng Môi】 mà lão Tào để lại.

Rốt cuộc tâm lực là gì, Hạ Nhân vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ.

Nhưng hắn cảm thấy, nó có lẽ giống như Phật môn chi lực do Phật môn tu luyện ra, chú lực của một đạo nguyền rủa, hoặc cũng có thể là một loại sức mạnh vô hình vô tướng được tu luyện ra từ việc tụng đọc Thái Thượng Huyền Hoàng Kinh!

Trước đó, ở Bách Lý gia, hắn từng dùng một trận pháp chuyên kiểm tra tâm lực của người thuộc Thần Tôn cảnh để thử nghiệm tâm lực của mình.

Đáng tiếc hiện giờ hắn không có loại trận pháp ấy để kiểm tra nữa.

Có điều cũng không sao, cứ từ từ tu luyện là được.

“Công tử, ngài không bế quan nữa sao?” Trịnh Hồng Lộc hỏi một câu.

Hạ Nhân lắc đầu, nói: “Trên đầu Vũ Tư đang treo thứ như thế kia, ta làm sao yên tâm được? Lỡ Thần Hoàng kia đến, vung tay một cái đánh chết nàng, đến lúc đó ta có hối hận cũng không kịp!”

“Ha ha ha...” Trịnh Hồng Lộc cười nói: “Đợi ta tiến vào Thần Hoàng cảnh, ta sẽ không còn sợ hắn nữa!”

Hạ Nhân cười cười, tiếp tục đọc sách.

Nhưng chỉ mới ba ngày sau, Hạ Nhân lại đột nhiên nhìn thấy vị Thần Hoàng kia.

“Công tử...” Vũ Tư sợ hãi, vội chạy đến bên cạnh Hạ Nhân. Hạ Nhân nhân cơ hội thu nàng vào thế giới Hồng Mông của mình.

“Ồ...” Hạ Nhân vẫn nằm trên ghế, hỏi: “Không phải ngươi bị phủ thành chủ giam giữ trong một nguyên thời gian sao?”

“Vì sao bây giờ lại ra ngoài rồi?”

Gã nam tử tóc bạc nói: “Bản tọa bỏ ra chút tiền của, được thả ra trước thời hạn, không được sao?”

Khóe miệng Hạ Nhân giật giật. Mẹ kiếp, biết ngay mọi nơi trong Thánh Đan thành đều thối nát hết mà.

“Tiểu bằng hữu...” Nam tử tóc bạc đi đến bên cạnh Hạ Nhân, thản nhiên nói: “Giao nữ tử kia ra đây, lão phu sẽ không làm khó ngươi!”

“Ngươi yên tâm, ta không muốn chuốc thêm nhân quả!”

Hạ Nhân lắc đầu: “Không thể nào... Đó là nữ nhân của ta, sao ta có thể giao nàng cho ngươi?”

“Hơn nữa, thiên kiêu thuộc Thần Tôn cảnh của nhà các ngươi chính là do công tử ta giết...”

“Có chuyện gì thì cứ nhằm vào ta là được!”

“Thiên kiêu nào?” Nam tử tóc bạc hơi sững lại, sau đó lắc đầu nói: “Ta nghĩ có lẽ ngươi đã hiểu lầm vài chuyện!”

“Ta đến đây không phải vì ngươi đã giết thiên kiêu nào đó. Người ngươi giết cũng chẳng liên quan gì đến ta!”

Hạ Nhân giật mình: “Ngươi không phải... người của gia tộc nào đó sao?”

“Không phải!” Nam tử nói: “Bản tọa đến từ Vạn Thú Thần Quốc!”

“Không phải người của Vấn Đỉnh Thần Quốc các ngươi!”

“Hơn nữa, lần này bản tọa đến đây cũng là phụng mệnh Chủ Thần của Vạn Thú Thần Quốc chúng ta!”

“Thần Đế bệ hạ lệnh cho ta đưa nữ tử kia đi, ta khuyên ngươi đừng ngăn cản!”

“Nếu không, đối địch với Thần Đế bệ hạ, ngươi cũng chẳng sống được bao lâu!”

Mày Hạ Nhân nhíu càng sâu hơn. Không phải người của Bồ gia, mà là một kẻ từ bên ngoài đến.

Vạn Thú Thần Quốc lại là thần quốc gì nữa?

Ánh mắt Hạ Nhân nhìn về mi tâm của nam tử. Thần cách ở mi tâm nam tử mang thuộc tính băng, không có gì bất thường.

Hạ Nhân uống một ngụm nước, hỏi: “Xin hỏi tiền bối, Vạn Thú Thần Quốc này tu luyện đạo pháp gì?”

Nam tử cười lạnh, nói: “Đạo thuần hóa!”

Nghe thấy bốn chữ này, thân thể Hạ Nhân lập tức căng cứng, thần kinh toàn thân cũng chấn động.

Trước đây, lão cha Kim Điệp của Vũ Tư vì tự tìm đường chết, không biết đã kiếm đâu ra một đôi Tế Đạo Âm Dương Thiền rồi gieo chúng vào di tích Thiên Cổ.

Bây giờ, Đại Đạo Thuần Hóa lại đến tìm Vũ Tư sao?

“Ha ha ha...” Thần Hoàng nhìn Hạ Nhân, nói: “Nhìn vẻ mặt của ngươi, dường như ngươi biết một vài chuyện?”

Hạ Nhân nói: “Nói chuyện đừng úp úp mở mở như vậy, ta nghe không hiểu!”

“Đừng giả vờ nữa!” Thần Hoàng nói: “Kim Điệp Thần Hoàng dám dùng Tế Đạo Âm Dương Thiền nguyền rủa Chính Thần của Đại Đạo Thuần Hóa. Nay Thần Đế đã điều tra rõ chân tướng, xử tử Kim Điệp cùng cả nhà hắn ngay tại chỗ!”

“Kim Điệp đã chết, nhưng hắn vẫn còn hai nữ nhi đang phiêu bạt bên ngoài!”

“Thần Đế dùng đại pháp lực, lấy mệnh bài của hai nữ nhi này làm vật dẫn, tra ra tung tích của hai người, bèn phái ta đến đưa nha đầu kia đi!”

“Giao nàng ra đây, những chuyện khác không liên quan đến ngươi!”

“Ta tuyệt đối sẽ không liên lụy người vô tội!”

“Nếu không, cho dù bản tọa ra tay ngay lúc này, một chưởng đánh chết ngươi, cũng chỉ cần bồi thường chút tiền của cho phủ thành chủ rồi rời đi mà thôi!”

“Ta tin ngươi không ngu xuẩn!”

Bạch phát Thần Hoàng nhìn Hạ Nhân, cảm thấy mình đã xử lý rất có chừng mực.

Một nữ nhân chắc chắn phải chết, ngươi đâu cần thiết phải bảo vệ nàng, huống chi phía sau nàng còn có một vị Thần Hoàng.

Sắc mặt Hạ Nhân càng thêm âm trầm.

Cả nhà lão già Kim Điệp kia chết hay không, hắn chẳng quan tâm, nhưng Vũ Tư tuyệt đối không thể chết.

Nàng làm nô tỳ cho ta lâu như vậy, sao ta có thể để nàng chết được.

“Một người làm thì một người chịu, họa không đến vợ con!” Hạ Nhân nói: “Nhân quả của bản thân Kim Điệp thì để chính hắn gánh chịu!”

“Chuyện này không liên quan quá lớn đến Vũ Tư!”

“Hơn nữa, Vũ Tư đã làm nô tỳ của ta nhiều năm. Nay ta là chủ nhân của nàng, nàng là nô tỳ của ta, từ lâu nàng đã cắt đứt liên hệ với gia tộc!”

“Những lời như trừ ác phải trừ tận gốc, các hạ không cần nói nữa!”

“Ta sẽ không giao nô bộc của mình ra!”

Hiện giờ Hạ Nhân thật sự đau đầu.

Mặc dù lời hắn nói rất hùng hồn, nhưng trong lòng lại hoảng loạn vô cùng.

Lỡ Thần Đế đến thì ta phải ứng phó thế nào?

“Ngươi đang tìm chết...” Bạch phát Thần Hoàng nổi giận, uy áp cuồng bạo trên người hắn hóa thành thực chất, ầm ầm đánh tới.

Thế nhưng Hạ Nhân lại không hề bị ảnh hưởng.

“Khoan đã...” Hạ Nhân vẫy tay với bạch phát Thần Hoàng.

Vị Thần Hoàng kia tưởng Hạ Nhân đã thay đổi chủ ý, lập tức thu lại uy áp.

Nhưng Hạ Nhân lại hỏi: “Nếu là Thần Đế Thuần Hóa của các ngươi mở kết giới hư không, vậy vì sao ngài ấy không đích thân đến đây diệt cỏ tận gốc, mà lại phái ngươi tới?”

Bởi vì Vũ Tư đã bị thi pháp không chỉ một lần.

Lần đầu tiên, nhiệm vụ của bạch phát Thần Hoàng này đã không hoàn thành.

Lần thứ hai, bạch phát Thần Hoàng này vừa đến Thánh Đan thành đã bị bắt đi.

Hạ Nhân không tin vị Chính Thần đạo chủ của Đại Đạo Thuần Hóa cao cao tại thượng kia lại không nhìn thấy những chuyện này.

Nếu đã biết, vì sao hắn không đích thân đến đây.

Với tu vi của Thần Đế, chẳng phải chỉ cần phất tay là có thể đánh chết Vũ Tư sao?

“Chuyện này... ngươi không cần quan tâm!” Thần Hoàng cười lạnh.

Hạ Nhân lại nói: “Vậy sao... Để ta đoán thử nhé...”

“Ừm... Ta đoán khí vận Đại Đạo trên người Thần Đế Thuần Hóa nhà các ngươi đã bị Tế Đạo Âm Dương Thiền gặm sạch từ lâu rồi!”

“Cho nên chiến lực hiện giờ của hắn thật ra chẳng khác gì mười hai Phụ Thần còn lại.”

“Chỉ cần hắn dám rời khỏi sào huyệt của mình, nhất định sẽ có người ra tay với hắn!”

“Ngươi tìm chết...” Hiển nhiên Thần Hoàng đã bị một câu của Hạ Nhân chọc trúng nỗi đau, lập tức nổi giận đùng đùng!

Lúc này hắn cũng chẳng còn bận tâm nhiều đến thế nữa, trực tiếp vung tay đánh một chưởng về phía Hạ Nhân.

Trước tiên cứ đánh chết Hạ Nhân, sau đó Vũ Tư tự nhiên sẽ xuất hiện. Đến lúc ấy, hắn sẽ lập tức mang nữ nhân này đi. Thánh Đan thành các ngươi còn có thể làm gì ta?

Một khi trở về Vạn Thú Thần Quốc, nơi đó chính là sân nhà của ta. Người của Thánh Đan thành các ngươi đừng hòng bắt ta lại.

CHƯƠNG 2328

Đều là người một nhà

Một chưởng này của Thần Hoàng không dùng toàn lực.

Bởi nếu dùng toàn lực, chưa nói đến việc đập tan hơn nửa Thánh Đan thành, ít nhất cũng sẽ khiến một phần nhỏ Thánh Đan thành hóa thành phế tích.

Vì vậy, sức mạnh trong chưởng này của hắn được thu liễm, chỉ tập trung trong phạm vi mười trượng.

Nhiều nhất cũng chỉ có thể đập nát tiệm luyện đan của Hạ Nhân mà thôi.

Nhưng Hạ Nhân lại lập tức thi triển Hư Không Tật Động, trong nháy mắt né tránh!

Hạ Nhân lách đến vị trí của Trịnh Hồng Lộc, đưa tay kéo Trịnh Hồng Lộc vào Hồng Mông không gian, sau đó lập tức chống mở Ngũ Hành Quân Độn Tán.

Ngũ Hành Quân Độn Tán trong nháy mắt căng rộng đến trăm trượng.

Dù sao khoảng cách dịch chuyển lần này quá ngắn, tuy đã tránh được một chưởng ấy, nhưng dư lực từ đòn đánh của Thần Hoàng vẫn đánh trúng người Hạ Nhân.

Chỉ trong chớp mắt, đan dược và bình sứ trong cửa tiệm đều vỡ nát.

Hơn nữa, sức mạnh cuồn cuộn lao ra, trực tiếp cuốn tiệm nhỏ của Hạ Nhân hóa thành hư vô.

Vốn dĩ sức mạnh trong một chưởng này của Thần Hoàng được thu liễm, nhằm đập chết Hạ Nhân, nhưng vào thời khắc mấu chốt, Hạ Nhân chống mở Ngũ Hành Quân Độn Tán. Chiếc dù ấy trực tiếp căng rộng đến nghìn trượng, lập tức đánh bật toàn bộ sức mạnh mà Thần Hoàng đã thu liễm ra ngoài.

Sau khi sức mạnh ấy lan tỏa thì không còn cách nào khống chế được nữa. Sức mạnh khổng lồ men theo mặt đất và đường phố cuồn cuộn tràn ra, một hơi xông đi xa hàng nghìn trượng.

Tất cả kiến trúc và cửa tiệm trong phạm vi nghìn trượng đều bị đánh nát.

Nhìn thấy cảnh này, Thần Hoàng trực tiếp ngây người.

Ta chỉ muốn đập chết tên nhãi này thôi mà, nhưng...

“Đáng chết...” Bạch Phát Thần Hoàng trừng mắt nhìn Hạ Nhân, tức đến mức khóe mắt như nứt ra: “Ngươi cố ý... Ngươi cố ý đánh tan sức mạnh của ta rồi đẩy nó ra ngoài!”

Hạ Nhân nói: “Ngươi đừng nói bừa, ta không có... Ta chống mở pháp khí phòng ngự chỉ là để bảo vệ bản thân mà thôi!”

“Đáng chết...” Bạch Phát Thần Hoàng biết mình đã gây họa, phất tay định mở không gian rời đi.

Hạ Nhân cười lạnh một tiếng, nói: “Hư Vô... Diệt Sát...”

Hiện giờ hắn vẫn chưa thể thi triển Hư Vô Diệt Sát hoàn chỉnh, nhưng vẫn có thể can thiệp đôi chút vào sự vận hành của pháp tắc không gian.

Còn có thể ngăn Thần Hoàng này mở không gian hay không thì Hạ Nhân không biết.

Nhưng ngay sau đó, Hạ Nhân lại bật cười.

Hắn phát hiện quả nhiên Thần Hoàng này không thể mở không gian.

Hạ Nhân thầm đắc ý: Hư Vô Diệt Sát này vẫn rất hữu dụng.

Hắn hít sâu một hơi, giơ tay định thi triển Hư Vô Diệt Sát lần thứ hai để hạn chế Bạch Phát Thần Hoàng, nhưng đột nhiên phát hiện mình không thể cử động.

Tay, cánh tay, cả người hắn đều bị người ta ghìm chặt trong hư không.

Ngay sau đó, hư không xung quanh đảo lộn một trận. Hạ Nhân chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Sau khoảng hai nhịp thở, khi hư không xung quanh lại trở nên trong sáng, Hạ Nhân kinh ngạc phát hiện không gian mình đang ở đã thay đổi.

Không còn là tiệm nhỏ của mình nữa, mà là một vườn thần dược nở đầy hoa tươi.

Trong vườn thần dược, một người trung niên mặc đạo bào màu xám đang nằm trên chiếc ghế mây, lười biếng nhìn hắn.

“Hai người các ngươi, thật to gan...” Người trung niên quát một câu.

Lúc này Hạ Nhân mới phát hiện bên cạnh mình còn có một Bạch Phát Thần Hoàng.

Khá lắm, tên này cũng bị bắt tới đây rồi.

Vậy... người trung niên trước mắt này là... Thần Đế?

“Vãn bối Thái Hư... bái kiến Đan Đế bệ hạ!” Hạ Nhân vội vàng chắp tay.

Bất kể có phải chính thần hay không, cho dù không phải chính thần mà chỉ là phụ thần, gọi một tiếng Đan Đế bệ hạ chắc chắn cũng không sai.

“Vãn bối Thái Huyền, bái kiến Đan Đế bệ hạ!” Bạch Phát Thần Hoàng bên cạnh cũng học theo dáng vẻ của Hạ Nhân, chắp tay hành lễ với Đan Đế.

“Ừm...” Đan Đế nói: “Vừa rồi nếu không nhờ bản đế ra tay, không biết đã có bao nhiêu người chết dưới tay hai người các ngươi rồi!”

“May mà bản đế kịp thời bảo hộ, lúc này mới không có thương vong về người, chỉ phá hỏng mấy trăm cửa tiệm mà thôi!”

Hạ Nhân thở phào nhẹ nhõm: May quá... sẽ không bị nhiễm sức mạnh nhân quả.

“Thái Hư... Thái Huyền?” Đan Đế nhìn Hạ Nhân, lại nhìn Thái Huyền bên cạnh, hỏi: “Hai người các ngươi vẫn là đồng môn sao?”

“Ồ... đúng đúng đúng...” Không đợi Hạ Nhân lên tiếng, lần này Thái Huyền đã giành trước một bước, nói: “Bẩm Đan Đế bệ hạ, đạo nhân Thái Hư này là sư đệ đồng môn của ta... Vừa rồi sư đệ ta gây ra một vụ rắc rối, sau khi nghe tin, ta tức giận công tâm, nhất thời không nhịn được nên đã vỗ một chưởng, gây ra đạo pháp xung kích, làm hỏng không ít cửa tiệm bên trên Thánh Đan thành!”

“Thần Đế bệ hạ yên tâm, hai huynh đệ chúng ta nhất định sẽ bồi thường!”

Ngay khoảnh khắc nghe Thái Huyền nhận quan hệ đồng môn, Hạ Nhân đã hiểu ý của hắn.

Như vậy, một lần công kích có ác ý có thể thuận lý thành chương biến thành hành động vô ý.

Khi bị xử phạt, hình phạt cũng sẽ nhẹ hơn rất nhiều.

Lúc này Hạ Nhân cũng không vạch trần hắn.

Dù sao nếu chuyện này thật sự bị truy cứu, hắn cũng khó thoát khỏi trách nhiệm.

Bởi vì khi Thái Huyền tấn công lúc trước, sức mạnh đã được thu liễm. Chính hành động chống mở thần khí của Hạ Nhân đã khiến vô số thần lực và đạo pháp bị khuấy động, từ đó hình thành phế tích trong phạm vi nghìn trượng.

Nếu nói mình không quen biết Thái Huyền, vậy đó sẽ là một cuộc công kích có ác ý. Nếu Thái Huyền lại cắn ngược hắn, còn Thần Đế thông qua hình ảnh để điều tra, đến lúc ấy ai có tội nặng hơn vẫn còn chưa biết được!

“Ừm...” Thần Đế cũng không hỏi quá nhiều, chỉ nói: “Đã là người một nhà, vậy các ngươi cùng nhau chịu phạt đi!”

“Ngoài việc bồi thường, mỗi người chịu một vạn năm giam giữ!”

“Đi đi...” Đan Đế phất tay: “Ra ngoài sẽ có người dẫn các ngươi đến nơi giam giữ!”

Hạ Nhân nghẹn họng: Khá lắm, một vạn năm?

Ta sống đến bây giờ còn chưa đủ một vạn năm nữa là!

“Bệ hạ, bệ hạ, bệ hạ...” Hạ Nhân hoảng hốt.

Đám tuần vệ của phủ thành chủ bắt người, nếu đưa cho họ chút tài vật, biết đâu còn có thể mua chuộc được vài người để ra ngoài sớm.

Nhưng đây là thời hạn hình phạt do chính Thần Đế bệ hạ định ra, cho dù ngươi đưa cho người ta thần khí Hồng Mông, cũng chẳng ai dám làm việc thiên tư.

Nếu bị giam giữ một vạn năm, vậy thì thật sự phiền toái rồi.

“Bệ hạ... tại hạ... vãn bối... đã ngưỡng mộ bệ hạ từ lâu... Vãn bối có... vãn bối có mấy vấn đề đan đạo tuyệt thế, muốn thỉnh giáo bệ hạ!”

“Nếu bệ hạ có thể xem qua vấn đề của vãn bối, vậy cho dù vãn bối bị giam giữ một vạn năm cũng cam tâm tình nguyện!”

“Ồ?” Đan Đế cười cười, nói: “Còn có vấn đề về đan đạo sao?”

“Ngươi cứ lấy ra đây, để bản đế xem thử!”

Hạ Nhân hít sâu một hơi, lấy từ trong nhẫn ra một miếng ngọc giản màu đen.

Một tia thần niệm của Đan Đế vươn ra, quét qua nội dung bên trong ngọc giản.

Lập tức, trên mặt ông ta lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau đó, Đan Đế chìm đắm trong nội dung của ngọc giản.

Hạ Nhân và Thái Huyền bên cạnh đều không dám thở mạnh.

Khoảng hơn mười nhịp thở sau, Đan Đế mới gật đầu, nói: “Thái Hư đúng không... Miễn giam giữ... Sau khi trở về, ngươi bồi thường cho những chủ tiệm kia thật tốt là được, không được gây thêm chuyện!”

“Vâng vâng vâng...” Hạ Nhân lau mồ hôi lạnh trên trán, lại có vẻ muốn nói rồi thôi.

Hạ Nhân chỉ Thái Huyền bên cạnh, nói: “Bệ hạ... đây là sư huynh của ta... Năm xưa khi tu luyện đại đạo thuộc tính băng, huynh ấy bị đông lạnh hỏng đầu óc, thần trí có chút không ổn, từ đó mới hình thành tính cách nóng nảy dễ nổi giận!”

“Có thể... cũng miễn giam giữ cho huynh ấy không?”

Thái Huyền bên cạnh sững sờ, không hiểu vì sao Hạ Nhân lại muốn cầu tình cho mình.

Nhưng đã có người cầu tình, đương nhiên hắn cũng bằng lòng phối hợp, nói: “Vâng vâng vâng... Bệ hạ minh xét, năm xưa vãn bối... quả thật đã bị đông lạnh hỏng đầu óc!”

“Ừ!” Đan Đế nói: “Cũng được...”

Hạ Nhân nói: “Để không gây thêm chuyện, vãn bối còn một thỉnh cầu hơi đường đột!”